

wad ta õma küllalised, agga ka kaugeist inimesest, kui tarfa nõu tarwis olli. Iggaüks õppetust sai, kui ta ka iggakord abbi ei leidnud. Se olli nüüd se mees õma tarkuse polest. Agga pealt wadata olli wana Willem kaunis weider mees. Su tal pool lahti olli, sest et ta parrema kõrwaga diete kuulda ei wõind, ja parrema kõrwa ümbert olli ta juuste salgu ärraleikand, et teiste inimeste sõnad mitte karwadesse kinni ei jäänd — sest mis targem mees, sedda enam ta õppida püab. Siis olli tal ka arjutus, et ta enamiste parrema jalla kanna peal seisis, kui ta middagi kuulda wõttis ehk teada tahtis; agga kui tal mõistuses assi walmis olli, siis kánas ta kanna peal kõige kehha- ga üksford ringi; sellepárrast olliwad ka temma parrema jalla pastli ja sapa kannad ikka purruks tallatud. Pealegi olli tema pahhem silm kõwwer lodud. Agga sest ei olnud wigga ühtegi; wana Kaljo Willem olli aus mees kõige kõwvera sil- maga, lahtise suga ja wiggase sapa kannaga. Wana Kaljo Willem láks mulda ja paljo táno- sowimisi temaga. — Küllas ellas üks rikka mehhe poeg, Punga Peep. Tõ tal káe párrast ei olnud ja mõistuse polest ta kúl ka waene olli, sest kes kúl sedda on paljo náind, et rikka mehhe pojoke paljo isse eddasi püab; mis temal tarwis kássi ehk pead waewata, issa rahhalaekas on jo tarkust ja téinda kúl. Punga Peep nággi, et Kaljo Willem austud mees olli ja sowis enesele sedda sama austust, ja ta paani ka terrase silmaga kõik ta kom-

bed ja weidrused táhhele. Kui agga wana aus Willem olli mulda widud — wata siis, teine aina tema sarnane jálle olli küllas. Punga Peep tel- lis ued sapaad Kingseppa jures ja parrema jalla sapa kanna lassit ta kóhhe wiggaseks teha; par- rema kõrwa ümbert leikas ta karwad mahha ja pahhema silma pbras ta pahhempidi. Seddawisi uhkeldas ta küllas ümber, jái iggamehhe ette seis- ma, ajas tühja lorri targa náoga ja kánas párrast parrema jalla kanna peal ringi. Kuumalate silmis ta aina targa Willemi järgmine olli ja jubba mõnigi mõtles: seal meil jálle tark kóhtomees, seal nõu andja ja abbimees. Targemad agga teist nõu piddasiwad. Ühhel talwisel dól tulliwad nelli wõi wiis meest Pebo ukse ette ja wirrutasiwad tedda sárgi wáel õue wálja sure üüdmise ja pau- gutamisega, et kõik kulla kótko jooksis, ja ühhel ja teisel ja kõigel wiel mehhel olli tema káest ni paljo ead nõu kússida, et otsa ei olnud. Üks kús- sis, mis siis kúl kulla rahwas peaksiwad joma af- kama, kui jõe tühjaks on jonud; teine ütles, et wargad kiwwi-weski praego árrawarrastanud ja kússis mis nüüd teha; kolmas ütles, et poja naine eile tútrikese ilmale tonud, ja pallus nõu kúst wáimeest otsida; neljas kússis, kui isseenesest tulles aastal nissu ta põllul kaswab, kas nisso tema wõi warblaste õma; wies kússis, kas tullo- sam ei olleks, linnakseid mahha kúlwata, kui odre. Ja nõnda kui üks õma tühja kússimisega walmis olli, jubba teisel weel táhjem kússimine,